

Po pouku jo je gospa povabila na polje. Megla se je razkadila in žolto jesensko solnce je obsijalo poljane.

Viktor je gnal ovčke in pripovedoval, kako jih je v sanjah prodajal, mati se mu je smejala, vmes pa razlagala Aleni, kam so sejali ozimino, koliko so pridelali krompirja in koruze. Ko so prišli do obdelane njive, kjer so orali praho, so krenili na gozdno pot — in se vrnili domov šele o mraku.

Smrekarica je prav vedela. Štefana ni bilo domov do mraka in ga ni bilo do večerje. Alena se je oprostila, da mora pisati staršem, in šla v svojo sobo.

Tu je razgrnila še enkrat predse pismo, ki ga je nosila ves dan v žepu in ga med dnem prebrala le v naglici. Nič posebnega, je mislila. Ko je pa v tihi noči ležalo pismo pred njo in so gledale vanjo te okorne poteze materine roke, iz katerih je dihala ljubezen, tista pristna in neponarejena ljubezen staršev, je občutila, da je materino pismo na otroka, ki biva v tujini, vendar — nekaj posebnega. Stavek za stavkom je brala, počasi, kakor bi bile svete te besede. Takole je pisala mati:

Preljuba moja Alenčica!

Ne morem si kaj, da bi Te koj prvi dan ne obiskala s par vrsticami svojega pisanja in te povprašala, kako se Ti kaj godi, ali si živa in zdrava, ali Ti je kaj dolgčas in če kaj hudo jokaš. Midva z očetom sva tako žalostna, ker

Te ne vidiva in ne slišiva. Kamorkoli pogledava, Alenčke le ni. Kličeva in iščeva, nikjer Te ni. Opoldne sem skuhalo jabolčni štrukelj, kakor si ga Ti rada jedla; sem mislila, zdajle bo pritekla — oh, pa Te ni bilo, ker Te ni več. Vse sva morala sama snesti, in šele zvečer sva jedla in se potlej z žalostnim srcem in objokanimi očmi spat odpravila. Tudi Tvoj kanarček je močno žalosten, ker Te več ne vidi. Na vrata kljuje in pravi: Kje je pa moja gospodična? Pa sem mu povedala, da si šla daleč proč, čez hribe in doline in vinske gore, čez bistré potoke in ravno polje.

Preljuba Alenčica, piši nama, brž piši; saj vem, da si že pisala, kakor si obljubila. Midva vsako uro skrbno na Te misliva, tudi Ti noben dan ne pozabi na naju in na Boga in na Marijo.

Tako! Z Bogom! Tvoja mati in Tvoj oče
do groba in še onkraj groba.

Aleni je bilo temno pri srcu in vest ji je očitala greh, ker ni pisala. Naglo je segla po belem listu — pero je začelo drseti po beli poli — tuji svet je ginil izpred nje — duša je vasovala pri očetu in materi . . .

Ko je pihnila luč, so se oglasile stopinje iz obednice — nekdo je plosknil z roko in se zasmejal — potem pa je bilo grčanje, kakor Jokov smeh.

Alena je potegnila odejo čez glavo.

(Dalje.)

SONETI PASHE.

Zložil Bogumil Gorenjko.

1.

Zaklal je jagnje Izraelec verni,
zaznamoval si duri je s krvjo,
da angel bi Gospodov šel mimò,
ko bo morit prišel v Egípt neverni

prvorojence v jezi neizmerni.
In Jahve videl znamenje je to:
in angel jeze božje šel mimò,
prišel je v hišo blagi angel mirni.

I mi zaznamovali srca naša
smo s svetim hrepenenjem in pokoro,
ki za trpljenje, žrtve nič ne vpraša.

In ko, Gospod, boš s križem šel na goro,
naj se pri nas ustavi Tvoja pot,
ne hodi mimo naših src, Gospod!

2.

„Res, eden izmed vas me bo izdal.“ —
In šel hinavec Juda je v temò,
prodat šel učenika za zlato,
ki angel lakomni ga je skoval —

A v duši ni miru; divja naval
očitanj v vesti, kakor da peklò
se mu je naselilo v srca dnò —
„O Juda, vrni se; saj zate dal

sem tudi svojo kri, roke i zate
razpel sem svete v spravo, v mir, v objem!“
A klika milosti ne sliši, nem

apostol padli v noč gre in obupa —
O bratje, ali pesem ta brezupa
ni tožna zgodba naše dobe „zlate“?

3.

„Resnično, ne poznam ga! Kaj vem, kdo je,“
pred hlapci Peter vero je svojò
tajil. A milo Kristovo oko
pogledalo mu v dušo, v srca dno je.

In šel je vun. Zajokalo oko je,
da ni še videlo dozdej nebo
skesane duše plakati tako,
kot on objokoval je grehe svoje. —

In videl sem jih, ki so pali s Petrom,
in videl sem jih, ki so vstali s Petrom,
ker večja bila je kot greh ljubezen.

In glej, pogled Gospodov ni bil jezen;
na križ za nje raztegnil je roke,
da jih pritisne k sebi na srce.

4.

Poglej Ga sred navala hudobije,
na rami križ, naš greh, gre Jağnje sveto,
in ljudstvo lastno, v temo zmot zakleto,
z roko Ga nehvaležno v lice bije.

Pa žena se skoz množico prerije —
kdo pač zadržal bi ljubezen vneto —
obriše lice Mu, v bolest odeto;
in glej, s prtò obraz Njegov zasije. —

In planil rimski tiger v kolozej . . .
Pa tisoči, ki ni jih bilo strah,
za ta obraz sklonili glave v prah

in v smrti so še peli: „Caesar, ave,
salutant morituri te“ — in slave
od te ni večje videl svet doslej!

5.

Ko bil je v noči s svojo dušo sam,
ko v prsih zvalovilo koprnjenje,
Gospod ga obiskal kot sladek sen je
in ljubo vprašal ga: „Mladenič, kam?“

„„Kdo si! — O kam naj idem, sam ne znam!““
„Jaz pot sem in resnica in življenje:
moj pot je križ in s trnjem okrašen je,
a križ ta sladek voljnim je ramam.

In s križem le k resnici pride se,
in v smrti le z življenjem snideš se.“
„„Gospod, to Ti si! Naj za Tabo grem,

vem, Učenik, da Tvoja pot je dan!““
In vstal in h grobu šel kot Nikodem,
in pil življenje je iz svetih ran . . .

6.

„Kaj videla na poti si, Marija?“
„„Grob Živega sem videla in slavo,
ki vanjo Oče mu odel je glavo;
vrtinar me srečal je, vrtinar-Mesija!““

In nov up s cvetjem mi srce ovija,
kot nova pómlad z rožami dobrovo;
premağal Učenik je smrt krvavo,
radujte se, On vstal je, naš Mesija!““

On vstal je! In v tem grobu smrt se jenja:
iz njega vzrastlo je drevo življenja,
razlil iz groba blagoslov vstajenja

kot živ studenec se je čez zemljò:
in k solncu dvignil človek je oko,
prej v srcu noč, a jasno zdaj nebo.

7.

„Ostani z nama, ker mrači se že,
in dan se nagnil že je za gore,“
učenca sta v Emavsu povabila
Ga, nevedoč, da z Njim sta govorila.

In sédel je Gospod in vzel v roké
je kruh, posvetil ga . . . : „„O ná, srce,
za hrepenenje sveto tolažila!““
„Gospod!“ in pala sta in Ga molila —

Kaj ti Ga ne poznaš?! Ne veš več, kdo je?!
O spomni se presrečne ure svete,
ko mati te peljala, čisto dete,

je prvič k Njemu! Vprašaj jo, zakaj
solznò ji bilo je oko tedaj!
In ti ga ne poznaš! Ne veš več, kdo je!

8.

„Dotakni, o Tomaž, se mojih ran,
položi roko v prebodeno stran! —
A srečen, kdor ni videl, pa veruje,
in kdor je trden in ne omahuje!

Zato veruj, Tomaž, neomajan!“
„„Gospod moj in moj Bog!““ In vera vanj
mu vzrastla v srcu, da je ne izruje
noben vihar, pa naj divja še huje! —

In tebi — kaj ne govori Gospod:
„Položi roko v prebodeno stran,
prepričaj se, prijatelj, in veruj!“

A ti greš mimo svojo temno pot,
ne slišiš milosti in dannadan
ti Učenik je križani bolj tuj!

